

[Godskesen.]

Afgørelse af Arbejdsstridigheder paa Færøerne. Hvad jeg den Gang sagde, fastholder jeg ganske; jeg mener fremdeles, det er urigtigt at give en almindelig Adgang til ved Anordninger at ændre Lovregler, og jeg kan ikke se, det skulde være nødvendigt her at gøre en Afvigelse fra det almindelige Princip. Vi har jo nu haft en Jagtlov paa Færøerne i over 30 Aar, en Lov, der ikke indeholdt saadanne almindelige Bestemmelser, og man har kunnet klare sig med den Lov, uden at det vides, at der er opstaaet uheldige Følger deraf. Jeg mener derfor, man maatte kunne blive staaende ved den samme Regel, jeg mener, at det rigtigste vilde være helt at stryge Bestemmelsen i § 20, 1ste Stykke. Hvis det findes rigtigt, at der paa enkelte Punkter gives en Hjemmel til at lempe Lovgivningsreglerne i Kanterne gennem en Anordning, kan jeg meget vel gaa med dertil, men det maa da bestemt siges i Loven, hvad der kan ske ved Anordning, og altsaa tillige, hvad der ikke kan det.

Jeg vilde i hvert Fald meget ønske, at Sagen blev underkastet en nærmere Under søgelse, og hvis der derfor ikke fra anden Side fremkommer Forslag i saa Henseende, vil jeg paa et senere Tidspunkt af Forhandlingerne tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg. Jeg haaber imidlertid, at det dér saavel som her i det høje Ting maa blive Genstand for en meget velvillig Behandling.

Gunnar Fog-Petersen: Lovforslagets § 2 indeholder Bestemmelser om, at Vedtægt om Jagtens Udøvelse paa Fællig kan oprettes paa Grandestævne, og at der af mindst Halvdelen af de Personer, som har skattepligtigt Areal i et saadant Fællig, kan fastsættes Fredningsbestemmelser, endog Bestemmelser om, at der slet ikke maa jages paa det paagældende Fællig. Dette er, synes jeg, en god Bestemmelse, og jeg vilde ønske, at den kunde blive overført til vor Lovgivning henede, saaledes at man ud fra et lignende Princip, sognevis f. Eks., kunde gennemføre Fredning paa visse Tider og for visse Dyr. — I § 3 omtales der forskellige Rettigheder, som jeg ikke har noget at indvende imod.

Kapitel 2 omhandler Fredlysning af

Fangstpladser m. m., derunder ogsaa Ynglepladser. Dette vedrører jo de særlige Forhold, der findes paa Færøerne. Vi har ganske vist noget tilsvarende i vor Jagtlovgivning, men ikke nær saa vidtgaaende Bestemmelser som disse. Det er f. Eks. en ret ejendommelig Bestemmelse, der findes i § 6 om, at den enkelte fangstberettigede eller Ejer kan faa Fuglebjerger, Urer og Holme eller lignende Steder samt Steder, hvor Ederfugle yngler, fredet, naar Stedet af Færøernes Overpolitiret efter optaget Skøn findes egnet til Fugleplads. Paragraffen maa vel forstaas saaledes, at man ogsaa kan forlange Pladser, hvor man venter, at der kan yngles, fredet. Thi naar der staar, at Overpolitiretten skal afgøre, om Stedet findes egnet til Fuglebjerger eller Ederfuglevarp, omfatter det vel ikke alene Pladser, hvor der bliver ynglet, men i lige saa høj Grad Steder, hvor det kunde tænkes at ske. Det viser, at Færingerne lægger overordentlig Vægt paa de Bestemmelser, der er omhandlet her, og som giver dem en meget vidtgaaende Beføjelse, hvilket skyldes, at det er et vigtigt Erhvervsspørgsmaal for dem.

Der staar i § 7 — det er en Sidebemærkning, jeg gør —, at Retten for Rekvirentens Regning i det til offentlige Bekendtgørelser for Færøerne autoriserede Blad tre Gange skal lade indrykke en Bekendtgørelse. Jeg ved ikke, hvad det er for et Blad, om det er en Avertissementstidende, noget lignende som Statstidende her. Hvis det er det, finder jeg Bestemmelsen overordentlig praktisk, idet det altid er lidt vanskeligt, hvis der er mange Aviser paa en Egn, at fastslaa en offentlig Pligt til at bruge dem alle til Avertering, navnlig naar der forlanges tre Gange Avertering, som Tilfældet er her. Hvis det derimod er et almindeligt Dagblad af politisk Farve — jeg aner ikke hvilken —, synes jeg, at det er en uheldig Bestemmelse, idet det saa er et Monopol, der er Tale om her, og det vilde jeg være meget betænkelig ved. Det vilde da være bedre, tror jeg, at avertere een Gang i tre Blade end tre Gange i eet Blad, hvis Hensigten er, at hele Befolkningen skal gøres bekendt dermed.

I § 15 er der en Bestemmelse om, at ingen ved fredlyst Fuglebjerger i en Afstand af 2 Sømil, regnet fra nærmeste Punkt af Fuglebjerget, maa skyde paa Søen i et vist